

РОЗДІЛ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.13+378.147

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.78.2.38>

ЧИ ПІДЛЯГАЄ АПЕЛЯЦІЙНОМУ ОСКАРЖЕННЮ УХВАЛА СЛІДЧОГО СУДДІ ПРО СКАСУВАННЯ АРЕШТУ МАЙНА АБО ПРО ВІДМОВУ У ТАКОМУ СКАСУВАННІ

Басиста І.В.,
*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедр адміністративного права та адміністративного процесу,
кримінального процесу та криміналістики
Львівського державного університету внутрішніх справ
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9707-7386>
e-mail: basysta-i@ukr.net*

Щур Б.В.,
*доктор юридичних наук, професор
Член-кореспондент Національної академії правових наук України
завідуючий кафедрою кримінального права та процесу
Львівського торговельно-економічного університету
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2139-2317>
Researcher ID: G-8098-2019
e-mail: bogdanshchur1965@ukr.net*

Басиста І.В., Щур Б.В. Чи підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна або про відмову у такому скасуванні.

Вже вкотре перед Верховним Судом та науковцями постало питання про те, які ж з ухвал слідчого судді підлягають апеляційному оскарженню, а які у перебігу досудового розслідування такому оскарженню не підлягають. Сьогодні безпосереднім об'єктом нашого дослідження, як і об'єднаної палати Касаційного кримінального суду в складі Верховного Суду (ККС ВС) є ухвала слідчого судді про скасування арешту майна або про відмову у цьому. Позиції палат Верховного Суду є не однаковими, що ілюструють рішення об'єднаної палати ККС ВС від 19.02.2019. у справі № 569/17036/18 (провадження № 51-598кмо19) та колегії суддів Першої судової палати ККС ВС від 14.03.2023 у справі № 760/5570/22 (провадження № 51-3149км22) тощо. Дослідження має на меті з'ясувати чи у цьому окремому випадку йдеться про імпліцитне трактування положень ст.ст. 174, 309 КПК, що дає підстави для твердження про те, що ухвала слідчого судді про скасування арешту на майно підлягає апеляційному оскарженню чи ж про те, що перелік частин 1 та 2 статті 309 КПК України є вичерпним і розширеному трактуванню не підлягає. Застосованим формально-логічним методом, дедуктивними міркуваннями та дискурсивним мисленням отримано результат у вигляді наукового висновку, що у перебігу досудового розслідування *не підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна*, так як вона чітко передбачена кримінальними процесуальними нормами та не включена законодавцем до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України. У статті обгрунтовано, що за такої процесуальної ситуації учасники під час підготовчого провадження в суді вправі скористатися процесуальними можливостями, передбаченими у частині 3 статті 309 КПК України. При розглянутому законодавчому стані справ, усвідомлюючи складність тих процесуальних викликів, котрі мають місце у досудовому розслідуванні та слідують із необхідності забезпечення та

дотримання прав його учасників, вкотре закликаю законодавця почути голос тих колег-процесуалістів, котрі впродовж десяти років, констатуючи хибний законодавчий підхід при конструюванні статті 309 КПК України та інших схожих норм, взивають змінити його або ж принаймні розширити перелік, котрий унормований частинами 1 та 2 статті 309 КПК України.

Ключові слова: досудове розслідування, звернення із клопотанням до слідчого судді, процесуальне рішення слідчого судді, перегляд рішень слідчого судді у перебігу досудового розслідування, підготовче провадження.

Basysta I., Shchur B. Whether the decision of the investigating judge on the cancellation of the attachment of property or on the refusal of such cancellation is subject to appeal.

Once again, the Supreme Court and scientists were asked the question of which of the decisions of the investigating judge are subject to an appeal, and which are not subject to such an appeal in the course of the pre-trial investigation. Today, the immediate object of our research, as well as that of the joint chamber of the Criminal Court of Cassation as part of the Supreme Court, is the decision of the investigating judge to cancel the seizure of property or to refuse it. The positions of the chambers of the Supreme Court are not the same, which is illustrated by the decision of the joint chamber of the Supreme Court of Justice dated February 19, 2019. in case No. 569/17036/18 (proceedings No. 51-598kmo19) and the panel of judges of the First Judicial Chamber of the CCS of the Supreme Court dated March 14, 2023. in case No. 760/5570/22 (proceedings No. 51-3149km22), etc. The research aims to find out whether in this particular case it is an implicit interpretation of the provisions of Art. Art. 174, 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, which gives grounds for the statement that the decision of the investigating judge to cancel the seizure of property is subject to appeal or that the list of parts 1 and 2 of Article 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine is exhaustive and is not subject to extended interpretation. The applied formal-logical method, deductive reasoning and discursive thinking resulted in a scientific conclusion that, during the pre-trial investigation, the decision of the investigating judge to cancel the seizure of property is not subject to appeal, as it is clearly provided for by criminal procedural norms and is not included by the legislator in the exhaustive list parts 1 and 2 of article 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. The article substantiates that in such a procedural situation, during the preparatory proceedings in court, the participants have the right to use the procedural opportunities provided for in Part 3 of Article 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. With the considered legislative state of affairs, aware of the complexity of those procedural challenges that take place in the pre-trial investigation and follow from the need to ensure and respect the rights of its participants, the legislator is once again called upon to hear the voice of those colleagues-proceduralists who, for ten years, stating a wrong legislative approach in constructing Article 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine and other similar norms, call to change it or at least expand the list, which is regulated by parts 1 and 2 of Article 309 of the Criminal Procedure Code of Ukraine.

Key words: pre-trial investigation, petition to the investigating judge, procedural decision of the investigating judge, review of decisions of the investigating judge in the course of the pre-trial investigation, preparatory proceedings.

Постановка проблеми. На розгляді об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду перебуває провадження «...за касаційною скаргою прокурора на ухвалу Київського апеляційного суду від 19 липня 2022 року про відмову у відкритті апеляційного провадження за апеляційною скаргою прокурора на ухвалу слідчого судді Солом'янського районного суду міста Києва від 1 червня 2022 року. Питання, щодо якого об'єднана палата ККС ВС має сформулювати висновок: *чи підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна або про відмову у такому скасуванні?* Так як на сьогодні сформувалися два різні підходи до вирішення означеної проблематики (№ 1 – з огляду на положення ст.ст. 174, 309 КПК, ухвала слідчого судді про скасування арешту на майно апеляційному оскарженню не підлягає. Адже повне або часткове скасування арешту на майно саме по собі означає повне або часткове скасування вже накладених обмежень, а відтак відповідне рішення не може бути предметом апеляційної перевірки [1]; № 2 – як ухвала про накладення арешту на майно, так і ухвала про його повне чи часткове скасування тягнуть за собою подібні правові наслідки для права на мирне володіння майном. Тобто йдеться про імпліцитне трактування положень ст.ст. 174, 309 КПК, що дає підстави для твердження про те, що ухвала слідчого судді про скасування арешту на майно підлягає апеляційному оскарженню[2]»[3], тому й учасникам Науково-консультативної ради при Верховному Суді означене питання винесено для наукових дискусій та

формулювання власних підходів до його вирішення. Спробуємо поділитися із науковою спільнотою своїми міркуваннями.

Стан опрацювання цієї проблематики відзначається тим, що її різні грані вже досліджували такі вчені, як І.В. Гловюк, Н.Р. Бобечко, Т.Г. Льєва, О.В. Капліна, А.С. Котова, М.Є. Савенко, О.Г. Шило, О.Г. Яновська та ін.

Метою статті є критичний огляд наявної практики вирішення цього питання Верховним судом, аналіз наукових аргументів колег-процесуалістів та, як результат, формулювання власної відповіді на питання щодо того, чи підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна.

Виклад основного матеріалу. Приступаючи до розгляду цього питання варто зауважити, що вже неодноразово перед учасниками Науково-консультативної ради при Верховному Суді суддями Верховного Суду ставилися питання щодо можливості (неможливості) оскарження тих чи інших рішень слідчих суддів в апеляційному порядку (мова йшла, за винятком одного випадку, де як згодом з'ясувалося розглядалося питання про оскарження процесуального рішення, котре було постановлено в судовій стадії, про стадію досудового розслідування). Серед іншого, вказані звернення та, відповідно наукові висновки, стосувалися таких питань, як: чи передбачена можливість оскарження ухвали слідчого судді про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, яка постановлена у порядку частини 6 статті 193 КПК України? [4; 5, с. 178–190]; чи підлягає оскарженню в апеляційному порядку рішення слідчого судді про надання дозволу потерпілому тимчасового доступу до речей і документів? [5, с. 147–148]; оскарження судового рішення про арешт майна [6; 5, с. 303–309]; оскарження в апеляційному порядку ухвал слідчого судді про роз'яснення або відмову в роз'ясненні рішення [7; 5, с. 150–154]; визначення поняття «рішення слідчого судді, ухвалення якого не передбачене КПК України» та його оскарження на досудовому розслідуванні [8; 5, с. 167–173]; чи є можливість оскарження в апеляційному порядку ухвал слідчих суддів за результатами розгляду скарги на бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР, які постановлені до 17 червня 2020 та після цієї дати? [5, с. 154–160]; чи наявні можливості оскарження на досудовому розслідуванні потерпілим, його законним представником, представником в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про скасування повідомлення про підозру? [5, с. 161–167]; оскарження в апеляційному порядку ухвал слідчих суддів про встановлення строків закінчення досудового розслідування [5, с. 174–178] тощо.

Поряд з цим, ініціативно науковці знайшли й цілу горстку інших дилем у цій царині, котрим присвячували та продовжують присвячувати власні наукові пошуки. Тут побіжно варто підкреслити, що й сам законодавчо передбачений механізм «подачі апеляційної скарги на ухвалу слідчого судді безпосередньо до суду апеляційної інстанції», як і строк, що відведений для вчинення цієї діяльності, з моменту свого узаконення наштовхнулися, як на процесуальні визнання і підтримку, так і на шквал критики та пересторог. Так М.Є. Савенко, поєднуючи суддівський досвід та доктринальні напрацювання констатував, що «подача апеляційної скарги на ухвалу слідчого судді безпосередньо до суду апеляційної інстанції сприяє оперативності її розгляду, що, в свою чергу, гарантує ефективний захист прав та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також інших заінтересованих осіб, та максимально швидке поновлення цих прав» [9], при цьому вказаний дослідник наводить і цілу низку полярних практичних проблем, якими оперують опоненти – такий «...порядок призводить до невинуватої втрати часу та в непроцесуальний спосіб (в переважній більшості без офіційних запитів, через телефон) передачу матеріалів з суду першої інстанції до суду апеляційної інстанції» [9] тощо, та які мають місце у зв'язку із запровадженням свого часу такого процесуально-новаторського підходу. Ця проблематика заслуговує окремих наукових розвідок.

Отож, виходячи із тих наукових позицій, котрі наявні у вище згаданих наукових висновках, а також судячи із наявної судової практики (принаймні із більшості серед тих рішень Верховного Суду, котрі ухвалені у означених вище провадженнях), видається так, що станом на сьогодні (за винятком не багатьох виключень, які можна відстежити із наявних судових рішень [10] (для одного із прикладів див. постанову від 24 жовтня 2022 року у справі № 456/3303/21 (провадження № 51-5257кмо21) об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду та спільну Окрему думку до неї, тощо) склався наступний підхід, який 31 травня 2021 року об'єднана палата Касаційного кримінального суду Верховного Суду у справі № 646/3986/19 (провадження № 51-3335км20) констатувала. Зокрема, що «...серед усіх рішень слідчого судді, можливість ухвалення яких прямо не передбачена КПК у межах відповідних регламентованих КПК процедур, слід виокремлювати дві групи рішень, а саме:

ухвалені поза межами процедури, передбаченої КПК (з питань, процедура вирішення яких слідчим суддею не передбачена КПК); ухвалені в межах передбаченої КПК процедури із застосуванням положень частини 6 статті 9 КПК та загальних засад кримінального провадження, визначених частиною 1 статті 7 КПК» [11]. Тобто у практиці склалася ситуація, коли використовуються різні категорії при з'ясуванні питання щодо можливості апеляційного оскарження рішень слідчих суддів на досудовому розслідуванні, оскільки Велика Палата Верховного Суду у своїх постановах від 23 травня 2018 року у справах № 237/1459/17 та № 243/6674/17 оперує термінологією на кшталт «рішення слідчого судді, яке не передбачене кримінальними процесуальними нормами, до яких відсилають положення частини 3 статті 309 КПК» й таким же підходом користувався Верховний Суд України у постанові від 12.10.2017 у справі № 5-142к(15)17 [12]. Своєю чергою підхід об'єднаної палати ККС Верховного Суду у постанові від 31 травня 2021 року дещо відрізняється, адже у рішенні цієї палати передбачено так зване розширене тлумачення, зокрема, коли «...слідчий суддя діє в межах механізму, передбаченого частиною 6 статті 9 КПК та не виходить за межі своїх процесуальних повноважень, передбачених нормами КПК...» [11]. Вже висловлювалося власне критичне бачення цієї ситуації [5, с. 180-181; 8; 13, с. 150-156; 14, с. 16-19]. Варто констатувати, що інші підходи та висновки об'єднаної палати ККС Верховного Суду, які мають місце у постанові від 31 травня 2021 року є вельми раціональними й серед іншого, актуальними, з огляду процесуальної економії та дотримання розумних строків, зокрема щодо таких ухвал слідчого судді, котрі не підлягають оскарженню в апеляційному порядку під час досудового розслідування, оскільки вони «...не призводять ні до встановлення обмежень конституційних прав особи, ні до неможливості оскарження вже встановлених правообмежень, ані до перешкоджання здійсненню ефективного досудового розслідування чи кримінального провадження в цілому» [11]. Повністю погоджуючись із раціональністю такого підходу, маємо й деякі побоювання щодо об'єктивності його застосування у кожній конкретній ситуації на досудовому розслідуванні, адже широта і етапність його застосування пронизана, а почасти і може бути переобтяжена значною кількістю оцінних понять та долею суб'єктивізму учасників кримінального провадження [5, с. 181].

Тому й поділяємо пропозиції колег [15, с. 202-207] та вважаємо, що варто рекомендувати законодавцю знову переглянути чинну редакцію частин статті 309 КПК України для розширення вичерпного переліку тих ухвал слідчого судді, котрі у них (частинах) є наведені або ж змінити законодавчий підхід на протилежне – на основі наявної судової практики та наукових рекомендацій конструювати цю статтю таким чином, щоб вона містила перелік тих ухвал слідчого судді, котрі оскарженню на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку не підлягають. Щодо узагальненого стану справ у царині оскарження на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку процесуальних рішень слідчого судді, то маємо наступні роздуми, які звісно є актуальними лише за умов наявного правового поля, та котрі вже наведено раніше у власних публікаціях, зокрема, що перелік таких ухвал слідчого судді, закріплений у статті 309 КПК України та є вичерпним (це власна наукова позиція, яка підтримується не всіма науковцями). При цьому, слід вирізняти: 1) можливість та правомірність оскарження на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку ухвал слідчих суддів, які входять до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України; 2) неможливість та неправомірність оскарження на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку ухвал слідчих суддів, які передбачені кримінальними процесуальними нормами та не включені законодавцем до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України (ВС/ККС № 757/37346/18-к від 18.10.2019 та інші); 3) можливість та правомірність оскарження на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку ухвал слідчих суддів, які не передбачені кримінальними процесуальними нормами та, логічно, не включені законодавцем до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України (такий правовий висновок викладений у постанові Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 12 жовтня 2017 року). Своєю чергою, Велика Палата Верховного Суду у власних висновках щодо застосування норм права від означених позицій теж не відступила, про що свідчать її постанови від 23 травня 2018 року (справа № 237/1459/17, провадження № 13-19к(18) та справа № 243/6674-17к, провадження № 13-16сво(18), про що також вже зазначалося [16, с. 10; 5, с. 183; 8; 13, с. 150-156]. Розділяючи ту частину підходу та висновку об'єднаної палати ККС Верховного Суду, які мають місце у постанові від 31 травня 2021 року, щодо таких ухвал слідчого судді, котрі не підлягають оскарженню в апеляційному порядку під час досудового розслідування, оскільки вони «...не призводять ні до встановлення обмежень конституційних прав особи, ні до неможливості оскарження вже встановлених правообмежень, ані до перешкоджання здійсненню ефективного досудового розслідування чи кримінального провадження в цілому» [11], їх справедливо виділено у окрему підгрупу [5, с. 183].

Щодо означеної у зверненні судді Верховного Суду дилеми, котра склалася у справі № 760/5570/22, то видається, що її слід розглядати та вирішувати саме у ключі належності розглядуваного рішення слідчого судді до однієї із означених вище груп процесуальних рішень.

Свою чергою, достатньо наслідкових процесуальних проблем містить й невдала конструкція власне статті 174 КПК України, котра має назву «Скасування арешту майна» [17], про що розлоге вже дискутували науковці-процесуалісти. Так у двох абзацах її частини першої уміщено три підстави для реалізації алгоритму скасування арешту майна через звернення із клопотанням до слідчого судді, суду. Так, підозрюваному, обвинуваченому, їх захисникам, законним представникам, іншому власнику або володільцю майна, представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження законодавцем надається право звернутися до слідчого судді, суду з клопотанням про зняття арешту у випадках, якщо зазначені особи: 1) не були присутні при розгляді питання про арешт майна (у спільній монографії О.В. Капліна та А.С. Котова цілком виправдано пропонують «...унести законодавчі зміни, спрямовані на встановлення диференційованого підходу до причин відсутності особи під час розгляду питання про накладення арешту на майно, як підстави для виникнення права на звернення до слідчого судді, суду із клопотанням про скасування арешту» [18, с. 182] (унормувавши у КПК України лише дві з можливих серед наявних причин для виникнення такого права щодо подання відповідного клопотання про скасування арешту майна, а саме: «клопотання про накладення арешту на майно розглядалося без повідомлення заінтересованих осіб (у режимі ч. 2 ст. 172 КПК) або ж якщо особа з поважних причин була відсутня під час розгляду такого клопотання» [18, с. 182], бо у всіх інших випадках не лише наявна велика доля ймовірності зловживання своїми процесуальними правами в учасників, як й свідоме невиконання ними власних функцій (та самоусунення від них) задля подальшого скасування накладеного арешту на майно слідчим суддею, судом саме за цією законодавчою підставою, а й такі непоодинокі випадки мають місце у практиці, що слідує із аналізу, проведеного О.В. Капліною та А.С. Котовою у власній монографії [18]); «2) доведуть, що в подальшому застосуванні цього заходу відпала потреба; 3) доведуть, що арешт накладено необґрунтовано» [18, с. 178-179].

Із всього вище наведеного слідує такі висновки: 1) не можливо докорінно вирішити означену у назві статті дилему, якщо не вдається, в першу чергу, до удосконалення законодавчого викладу статті 174 КПК України та цим самим відсікти ймовірні подальші процесуальні маніпуляції визначених у цій статті учасників кримінального провадження своїм процесуальним правом на звернення до слідчого судді, суду із клопотанням про скасування арешту майна; 2) процесуальне рішення про скасування арешту майна належить до тих ухвал слідчого судді, котрі, хоча й з певними законодавчими хибами, але передбачені кримінальними процесуальними нормами (частина 1 статті 174 КПК України) та не включені законодавцем до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України (розлогіше див. вище авторський поділ на основі наявної судової практики). Тому й їх оскарження на досудовому розслідуванні в апеляційному порядку не вбачається за можливе. Віриться, що об'єднаній палаті ККС Верховного Суду вдасться пролити світло на цілий комплекс означених та, можливо й інших проблем, і 17 липня 2023 року (бо саме на цю дату призначено розгляд [2]) запропонувати хоча б їх часткове вирішення у відповідному власному рішенні.

Висновки. За умов існуючого правового поля, без внесення відповідних доповнень до статті 309 КПК України, у перебігу досудового розслідування не підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна, так як вона чітко передбачена кримінальними процесуальними нормами та не включена законодавцем до вичерпного переліку частин 1 та 2 статті 309 КПК України. Такий стан справ не позбавляє визначених КПК України учасників під час підготовчого провадження в суді скористатися процесуальними можливостями, передбаченими у частині 3 статті 309 КПК України [19].

Список використаних джерел:

1. Ухвала об'єднаної палати ККС ВС від 19.02.2019. у справі № 569/17036/18 (провадження № 51-598кмо19). <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79957677>.
2. Ухвала колегії суддів Першої судової палати ККС ВС від 14.03.2023. у справі № 760/5570/22 (провадження № 51-3149км22) <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109747789>.
3. Звернення судді Верховного суду до учасників Науково-консультативної ради при Верховному Суді у справі № 760/5570/22 із реєстраційним вхідним номером Верховного Суду 108/0/26-23 від 6.04.2023.

4. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої «Щодо апеляційного оскарження під час досудового розслідування ухвали слідчого судді, що постановлена в порядку частини 6 статті 193 КПК України» (на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду Наставного Вячеслава Володимировича у справі № 991/3440/20, супровідний лист Верховного Суду № 2/0/27-22 від 10.01.2022.) 26 січня 2022 року. 13 с.
5. Басиста І.В., Благута Р.І., Комісарчук Ю.А. Актуальні проблеми застосування кримінального процесуального законодавства: *навчальний посібник*. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 432 с. <https://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/5086>.
6. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої «Щодо оскарження судового рішення про арешт майна» (на виконання звернення від голови Касаційного кримінального суду Верховного Суду Станіслава Івановича Кравченка у справі № 456/3303/21 (провадження № 51-5257кмо21), супровідний лист із реєстраційним номером Верховного Суду 283/0/26-22 від 11.08.2022.). 22 вересня 2022 року. 7 с.
7. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої з питань можливості (неможливості) оскарження в апеляційному порядку ухвал слідчого судді про роз'яснення або відмову в роз'ясненні рішення (на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду Луганського Юрія Миколайовича у справі № 367/3068/17 (провадження № 51-8936кмо18) із реєстраційним вхідним номером Верховного Суду 373/0/26-19 від 31.07.2019.). 23 вересня 2019. 12 с.
8. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої з питань, пов'язаних з визначенням поняття «рішення слідчого судді, ухвалення якого не передбачене КПК України» (на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду Володимира Володимировича Короля у справі № 646/3986/19 (провадження № 51-3335км20), супровідний лист Верховного Суду від 10.03.2021 № 30/0/27-21). 14 квітня 2021 року. 12 с.
9. Савенко М.Є. Щодо окремих проблем визначення строку подання апеляційної скарги на ухвалу слідчого судді. *Науково-практичний юридичний журнал «Публічне право»*. № 36/2019. https://www.publichne-pravo.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=146:pp-2019-36-06&catid=92&Itemid=483&lang=uk.
10. URL: <https://reyestr.court.gov.ua>.
11. Постанова об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 31 травня 2021 року у справі № 646/3986/19 (провадження № 51-3335км20). <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97429838>.
12. Постанова Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України у справі № 5-142кк(15)17 від 12.10.2017. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/VS170757.html.
13. Басиста І.В. Окремі підходи до розуміння критеріїв, що дозволяють віднести рішення слідчого судді до тих процесуальних рішень, що підлягають (не підлягають) оскарженню на досудовому розслідуванні. *Матеріали круглого столу «Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи»*. Львів, 11 червня 2021 року. Львів: ЛьвДУВС, 2021. С. 150–156. <https://www.lvduvs.edu.ua/library/materialy-naukovykh-konferentsii.html>.
14. Басиста І.В. Оскарження на досудовому розслідуванні рішення слідчого судді, що не передбачене КПК України. *Проблеми теорії та практики кримінального провадження: матеріали круглого столу (м. Харків, 17 червня 2021 р.)* / Харків: Харківський національний університет внутрішніх справ, 2021. С. 16–19.
15. Гловюк І.В. Окремі питання перевірки ухвал слідчих суддів у апеляційному порядку у практиці Верховного Суду. *Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з нагоди 20-річчя кафедри кримінального процесу і криміналістики Львівського національного університету імені Івана Франка (24 січня 2020 р.)*, Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2020. С. 202–207.
16. Басиста І.В. Чи підлягають оскарженню в апеляційному порядку ухвали слідчих суддів про встановлення строків закінчення досудового розслідування: теорія та практика. *Наукові записки Національного університету «Києво-Могилянська академія». Юридичні науки*. 2020. Випуск 5. С. 10. <http://nrplaw.ukma.edu.ua/article/view/208064> (Basysta, I. (2020). Чи підлягають

- оскарженню в апеляційному порядку ухвали слідчих суддів про встановлення строків закінчення досудового розслідування: теорія та практика. *Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки*, 5, 10–18. <https://doi.org/10.18523/2617-2607.2020.5.10-18>).
17. Кримінальний процесуальний кодекс України. Документ 4651-VI, редакція від 28.04.2023, підстава – 2997-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
 18. Капліна О.В. Процесуальний порядок арешту майна у кримінальному провадженні: *монографія*. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2021. 288 с.
 19. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої щодо того, чи підлягає апеляційному оскарженню ухвала слідчого судді про скасування арешту майна або про відмову у такому скасуванні (на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду Наталії Олегівни Антонюк у справі № 760/5570/22). 16 травня 2023 року. 9 с.